

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσά 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

— Κατὰ τὸν ἦχον τοῦ « Ἐξά φύλλο κίτρινο καὶ μαρμαρένιο » —

Ἄν ἄλλοι πιάνουνε
 Δροσάτο Μάη
 Μέσ' στὸν παράδεισο
 Τ' Αὐγερινοῦ,
 Κι' ἡ φύσις γύρω των
 Ἄνθογελάει,
 Γενάρησ μου ἔπηξε
 Καρδιά καὶ νοῦ.
 *
 Μονάχο μ' ἄφησαν
 Μέσ' στὸ καράδι,
 Κυματοδέρνομαι,
 Παρακυλῶ,
 Μὲ φοβερίζουνε
 Ῥηχὰ καὶ κάβοι,
 Κι' ἀνοιώθω κύματα
 Μέσ' στὸ μυαλό.
 *
 Χάνω τὴν πούσουλα,
 Τὴν τραμοντάνα,
 Χάνω τὴ ρότα μου
 Καὶ τὸ νιονιό,

Τοῦ τρίτου κόμματος
 Ἐκεῖν' ἡ καμπάνα
 Τὴν πίστι μ' ἄλλαξε
 Καὶ τὸ γονιό.
 *
 Μὲ ἀπεκέντρωσεν
 Εἰς τὸ μομέντο,
 Μονάχο μ' ἄφησε
 Νὰ κυβερνῶ
 Τὸν ἑαυτοῦλη μου
 Γιὰ μπαστιμέντο
 Κι' ἐρήμην πλοίαρχος
 Νὰ τριγυρνῶ.
 *
 Ναι, τὴν ἀπόμεινα
 Χωρὶς ἐταίρους
 Παθῶν καὶ δεύτερον
 Ἀποκλεισμόν,
 Ἐχασα ὅλους μου
 Τοὺς ἡμετέρους
 Ἐτοῦ τρίτου κόμματος
 Τὸν κλονισμόν.

"Αν άλλοι έχουνε
Τό Μάη πιάσει
Μέ την αγάπη τους
'Από κοντά,
'Εγώ τό Μάη μου
'Εχω γιορτάσει
Μέ ολομόναχο
Τό Γιωργαντά.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑΤΑ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύλλογος τῶν Κρητῶν ἐδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ, τὸν διορισμὸν τοῦ Σαρτίνσκη ὡς διοικητοῦ Κρήτης. Ὁ νέος διοικητὴς ἀπαντήσας φιλοφρονέστατα εἰς τὰ συγχαρητήρια τῆς παρ' αὐτῷ μεταβάσης ἐπιτροπῆς τοῦ εἰρημένου Συλλόγου, ἐξῆρε τὴν ἀγγίνοιαν καὶ φιλοπατρίαν τῶν Κρητῶν καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας αὐτῶν διηνεκῆ μέριμναν καὶ φροντίδα τοῦ Σουλτάν Χαμίτ. Κατόπιν δὲ ὁ τροφαντὸς Διοικητὴς ἤνοιξε λιμᾶν μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Κρήτης καὶ τῆς αἰτίας αὐτῆς, μεθ' ἧ ὁ γεν. γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου ἐνεχείρισε τῷ διοικητῇ τὸ δίπλωμα ἐπιτίμου προέδρου τοῦ Συλλόγου.

Θὰ ἴδῃτε ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ κομπλιμέντα δὲν θ' ἀργήσουν νὰ διαψευσθοῦν.

Ἡ πολιτικὴ τῆς Τουρκίας εἶνε πολιτικὴ κερθίου καὶ μερακίου καὶ ἀφρονίου.

Ἐπισημαίνεται ἡ ἐστία καὶ αὐτὸς ὡς προσωρινὸν καταπραϋντικὸν εἰς τὸν πόνον τῆς Κρήτης.

Τὸ καταπραϋντικὸν θὰ ξεθυμάνῃ καὶ ὁ πόνος θὰ ἐξακολουθῇ.

Εἰς μίαν ἐγχελύν

Ἀπὸ πολλοὺς ξεγλύστρησες μικροὺς φτωγοψαράδες
Γιατὶ δὲν εἶχαν δόλωμα μ' ἀλύπητους παράδες,
Μ' ἂν τόσοι κάνανε γιὰ σὲ τὸ μάτι τους γαοῖδα,
Σὲ χαίρει' ὁ Δὸν Ἐστεβάν, ὅσιν ἄλλη Κοπαῖδα.

Ἰραμπαγᾶς.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ἘΝ ΜΑΙΩ — Ἀναγινώσκουμε ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῆς 30 Ἀπριλίου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ φίλου Φ: α' Πρωτομαγιά... εἶναι πάντοτε ἡ βασιλεὺς ἐστεμμένη μετὰ ῥόδα, μετὰ κάλυκας καὶ μετὰ φύλλα πορτοκαλίας καὶ ἀμυγδαλῆς ἀρμονικῶς συμπεπλεγμένα... Ἴδετε σήμερον, ὅπου καὶ ἂν στρέψετε, θὰ τὰ συναντήσητε συμπεπλεγμένα, τὴν νεότητά μετὰ τὴν ἄνοιαν, τὰ ῥόδα τοῦ Μαΐου εἰς τὰς χειρὰς τῶν νεανίδων καὶ τὰ γιουλιώδη ἈΝΘΗ ΤΗΣ ἈΜΥΓΔΑΛΗΣ (!!!) εἰς τὰς κομβιοδόχους τῶν νέων. Ah! mon ami Φ! vous l'avez remarquable! Ἐάν ἤμην Ῥόσχιλδ ἢ Βάνδερμπιλτ, θὰ σοῦ ἠγόραζα τὸν ἀκριβώτερον πίνακα τοῦ Ῥαφαήλου καὶ θὰ σοῦ τὸν προσέφερον δωρὸν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ στολίσης τὴν κομβιοδόχον ἐνὸς τῶν ἡμετέρων λιμνοκοντόρων, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρωτομαγιάς, δι' ἐνὸς ἄθου ἀμυγδαλῆς. Μωρὲ ἀθεόφοβε, αἰωνίως θὰ τὴν παθαίνης ὡς ἐραρογράφος; Δὲν ἐνθυμήθηκες τοῦλάχιστον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸν περιλάλητον ἐκεῖνον καὶ ἀνομοιοκατάληκτον δημῶδη στίχον:

"Ὅλα τὰ δένδρ' ἀνθίζουσι τὸ Μάρτη τὸν Ἀπρίλη
Καὶ σὺ... ἀμυγδαλιὰ ἀνθίζεις τὸ Ἰανάρη;

Ἦναι καὶ ἀπότσαγαλα εἶναι πλὴν χίρα κάθε μ' ἀμυγδαλιὰ καὶ ἀπ' ἀμυγδαλα καὶ σὺ μὰς στολίσεις πρωτομαγιάτικα τῆς κουμπότροπαις τῆς νεολαίας μετὰ τὴν ἄνοιαν τῆς; Ἄν ἔθετες, ὡς ἐπιγραφὴν τοῦ ἄρθρου σου τὴν Πρωτομαγιά, θὰ τὴν ὑπέφεραν ὅλοι, ὡς ἐξυπνη ψευτιά, αὐτὴ τῇ φάλατσα-στέκα σου, ἀλλὰ νὰ μὰς γαλᾶς τὸ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

Αἱ νύκτες τῆς Κωνσταντινουπόλεως

I

Ἡ στερνα μετὰ τὰ ρουμπινία

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Βεβαίως θὰ προετίμα κλειδίον διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν φυλακίζουσαν αὐτὸν θύραν, ἀλλ' ἦτο καὶ τοῦτο κάμποσον ὅτι ἐβλεπε καθαρά.

Εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἐγκατέλειπεν, ἀφοῦ τῷ ἀπέστειλε τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν βοήθειαν, καὶ πάλιν ἀνεθάρσυνε.

Ἡ πρώτη του φροντίς ὑπῆρξε νὰ ἐγερθῇ διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν φραγμὸν ὅστις τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ τάφου ἐκεῖνου.

Εἶδεν ὅτι ὁ φραγμὸς ἦτο παχεῖα σιδηρὰ πλάξ, ἡ ὁποία θὰ ἐστρέφετο καθέτως ἐντὸς ὀγκῶν ἐντέχνως κεχαραγμένων.

Ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ μεταλλικοῦ τούτου ὄγκου κρότος ἀντήχει εἰσέτι εἰς τὰ ὦτά του, καὶ ἐνόησε κάλλιστα ὅτι διὰ νὰ πέσῃ καὶ κλείσῃ θὰ ἔρκει νὰ πιεσθῇ ἐλαττήριον ἐξωτερικῶς τεθειμένον.

Εἰς τόσον εὐφυῆς μηχανισμὸς θὰ ἦτο ἐξ ἀπαντος νεωτέρας κατασκευῆς, καὶ ἀπεδείκνυεν ὅτι οἱ κλέπται ἦσαν ἐφευρετικοί, διότι κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψωσι, πρὸς ἀποθήκυσιν τῶν λαφύρων αὐτῶν, στέρναν ὑπὸ πάντων ἀγνωσμένην ἐπὶ πλέον δὲ νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἐντελῶς ἀπρόσιτον.

Δυστυχῶς δὲν εἶχον προβλέψει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἰς τῶν ἰδικῶν τῶν θὰ εὐρίσκετο κεκλεισμένος ἐν αὐτῇ, διότι ἡ μουσαγίς αὐτῆ δὲν ἠγείρετο ἐσωθεν.

Ἐν τῷ Μουράτ εἰς μᾶτην παρετήρει αὐτὴν λεπτομερῶς· οὐδὲν εἶρε μέσον ὅπως κινήσῃ αὐτήν.

Οἱ εὐφυεῖς κακοῦργοι μετεχειρίζοντο καὶ ἄλλο προφυλακτικὸν μέτρον διότι ἐφρόντιζον ν' ἀνατρέπωσι τὴν κλίμακα δι' ἧς κατέβαινον εἰς τὴν στέρναν.

Ἄλλ' ἐφρόντιζον νὰ τὴν ῥίπτουν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ τοίχου, καὶ ἀνευ ἀμφιβολίας, εἶχον σχοινία μετὰ ἀγκιστρα διὰ νὰ τὴν ἀνορθώσωσιν.

Ἐν τῷ Μουράτ, ὅστις οὐδὲν εἶδος ἀρπάγης εἶχε, ἠδυνάτει ἀπολύτως νὰ πλησιάσῃ τὰ κάτωθεν αὐτοῦ συνσπορευμένα πλοῦτη καὶ ἀληθῶς δὲν τὸν ἐμελε καθόλου δι' αὐτά.

Τὸ πολὺ εἶχε σκοπὸν, ἐάν κατώρθωνε νὰ σωθῇ, νὰ χρη-

Μάη μας, με τὴν Ἰανουαρίου δόσιν ἀμείλικτον, γανείς δὲν σοῦ τὸ συγχωρεῖ.

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ σοῦ ἀφίνει καιρὸν νὰ σκεφθῆς περὶ τοῦ μέλλοντο; πρωτομαγιάτικο ἄρθρου σου μέχρι τοῦ Μαΐου 1889, ὅτε σὲ θέλει ἀνεπιληπτόν. Ἐκτός ἂν ἔχῃς τὴν ἀδυναμίαν σ' αὐτὴ τὴν Νάνα 'μυδαλιὰ π' ἀ.Οἶζει τὸ Γενάρη, ὥστε νὰ τὴν βιάζῃς νὰ ξαναθῆξῃ καὶ τὸν Μάιον, καθὼς ὁ φίλος σου καὶ φίλος τοῦ ΡΑΜΠΑΓΑ Λύτρας ἀγαπᾷ τὸσον τὸ λουλούδι τοῦ λαοῦ, τὸ γαρύφαλο, ὥστε, εἰς τὰ ΚΑΛΑΝΤΑ του ἔχει μιὰ γαρυφαλιά ἐν θνήσκοντι Δεκεμβρίῳ ἐπιδεικνύουσαν τὰ δημοκρατικά γαρύφαλά της.

ΧΑΛΙΑ ΒΑΣΙΔΕΩΝ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΚΑΙ ΠΡΕΜΟΝΩΝ. — Ἄν βίβη τις ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν Κρατῶν τῆς Γῆς, θὰ ἴδῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐσπεριμένη κεφαλὴ δυναμένη νὰ καυχῆθῃ ὅτι εἶναι εὐτυχῆς ὑπὸ τὸ στέμμα. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ψευτοζῆ με τεχνητὸν λάρυγγα καὶ μὲ αἷμα χάνον ὄλονεν τὰ ἐρυθρὰ του αἰμοσφαίρια, ἤτοι τὴν βασιλικὴν τοῦ σώματος πορφύραν. Ὁ τῆς Ῥωσίας διατηρεῖται με ἀναστολήν τῶν χρεῶν αὐτοῦ πρὸς τοὺς μηδενιστάς, καὶ φοβεῖται μήπως ἐκδοθῆ ἐναντίον του τελεσιδικίαι ἀπόφασίς των. Ὁ τῆς Τουρκίας ντα ἀμ πό ν! Ὁ τῆς Αὐστρίας εἶναι πάντοτε μεταξύ δύο πυρῶν. Ἐγεί φίλους τοὺς Πρώσσους καὶ τοὺς Οὐγγρους, καὶ τιμᾶται ὑπὸ τῆς φιλίας τοῦ Ῥώσου αὐτοκράτορος. Ἀλλὰ δι' ὅλας αὐτάς τὰς φιλίας του, δύνатаί τις νὰ εἴπῃ τὸ παροιμιώδες ἐκεῖνο: «Σὺν ἔχῃς τέτολους φίλους τί τοὺς θέλεις τοὺς ἐχθρούς;» Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ἰνδικῆς Βικτωρία εἶναι πλέον ἀπλῆ εἰκὼν ἀναρτωμένη εἰς οἰονόηποτε τοῖσιν καὶ ἀρηχομένη περασμένα νεῖατα μετὸν Ἀλφρέδον ἢ τὸν Μπράουν αὐτῆς. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας εἶναι παληκάρι ἐξουτελιζόμενον ὑπὸ τῶν Ῥοβιλᾶν αὐτοῦ καὶ κολακεῖον ἀπ' ἐνός μὲν τὴν Αὐστρίαν ἐξ ἄλλου δὲ τὴν Ἀθῆναιαν. Ὁ τῆς Ἰσπανίας τὰ κάνει ἀπάνου του μέσα στὴν κούνια. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ῥουμανίας ἀποκαλεῖται ὑπὸ τῶν ἐλευθεροφρόνων φύλλων τοῦ βασιλείου του πρῶτος κατὰ σκόπος, ὁ τῆς Σερβίας χωρίζει τὴν γυναῖκά του, τὴν Ναθαλίαν ἐκείνην, ἢ ὁποία, κατὰ τὸν σερβοτουρκικὸν πόλεμον, ἔβαλεν ἐνέχυρον τὰ διαμαντικά της ὑπὲρ τοῦ ἔθνικου ἀγῶνος, καὶ τρέμει τὸσον πρὸ τοῦ λαοῦ του, ὥστε ἐπιθέτει φημάτρων εἰς τοῦ τύπου τὸ στόμα. Ὁ τῆς Βουλγαρίας ἡγεμὼν κρέμεται ἀπὸ τὸ ἔλεος τῶν δυνάμεων, σάν ἐ τοι μὸ σβεστο κανὸ ἢ λιμὲν διψασμένον τὸ φετίλι. Εὐτυχέστερος ὄλων εἶναι ὁ ἰδικός μας. Τὰ βασιλικά ἀρνιά εἶχαν ἐφέτος διαφορὰν τέσσαρας ἢ πέντε δραχμάς περισσότερον ἀπὸ τὴν τιμὴν τινῶν ἄλλων λαϊκῶν ἀμῶν. Ἡ ὑπερτίμησις τοῦ χρυσοῦ ὅστις κατατίθεται εἰς ἕνας τραπεζίας ἀφίνει σπουδαίαν νομισματικὴν διαφορὰν, τὸ εἰς τὴν πόλιν ἀνήκον καὶ ὑπὸ τοῦ Τατοίου ἀπορροφόμενον ἐξαι-

σιον νερόν ἐξακολουθεῖ πατίζον τὰ βασιλικά δένδρα καὶ λάχανα, ἐλαχίστην παθὸν ἐλάττωσιν ὑπὲρ τῆς πόλεως, κατόπιν τῶν ὑλακῶν τοῦ φοβεροῦ Σακελλαριάδῃ, τὸ ζήτημα τῆς δημοσίου ἀπαρῆς ἐκκενώσεως τῶν βασιλικῶν ἀποπάτων ἐλύθη ὑπὲρ τῆς Αὐλῆς καὶ ὀσονούπω νέαι Μανωλάδων παραχωρήσεις θὰ γείνουεν ὑπὲρ ἄλλων μελῶν τοῦ ἀνακτορικοῦ οἴκου. Μεθαύριον δὲ ἐρχεται ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τῆς δευτέρας βασιλείας καθ' ἣν πλῆθος γραφόντων θὰ ὑμνήσῃ, ὡς ἄλλον Λουδοθικὸν ἸΔ', τὸν νῦν ἀνακτα.

ΠΕΙΝΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ. — Τοὺς ἔσπασες, κ. Μανέτα, τοὺς πρωγούς! Ὑπάρχουν ἑλληνοδιδάσκαλοι ἔχοντες λαθεῖν τεσσάρων μιλίων μισθοῦς! Ἴδου μάρτυρες οὗς ἡ ἐκκλησία πρέπει νὰ κανονίσῃ ὡς ἀγίους. Εἶναι αὐτοὶ ἄλλοι Δανιὴλ βίπτομενοι εἰς τὸν λάκκον ὄχι τῶν λεόντων ἀλλὰ τῶν λύκων τοκογλόφων. Δὲ θὰ πείνασες ποτέ σου, κύριε Μανέτα, γιὰ νὰ ἦται τὸσφ ἀσπλαγγος πρὸς τοὺς πεινῶντας.

ΠΟΣΤΟΛΑΚΑΣ ΚΑΙ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ. — Ὁ Ποστολάκας βεβαίως εἰς ἐγγράφῳς ὅτι τὰ κιβδηλα νομίσματα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν μεταξὺ τῶν βαφτοπουλεῦθῶντων ἐκ τοῦ ταλαιπώρου Νομισματικοῦ Μουσείου μας προέρχονται ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας τῶν κιβδηλῶν χειρῶς ἣν ἐσχημάτισεν ὡς διδάκτικὴν.

Ἠραία διδάκτικὴ αὐτὴ ἐξ ἧς μεγάλοι τινὲς ἐπιτήδειοι ἐδιδάχθησαν τὸσφ καλὰ τὴν τέχνην, ὥστε ἐνθ' ὁ κατάλογος τοῦ διδασκάλου Ποστολάκα σημειοῖεν ἘΚΑΤΟΝ μόνον πρότυπα κιβδηλοποιίας ὁ κατάλογος τοῦ μὴ μαθητοῦ Ῥαφτοπούλου περιέχει ἑκατονταπλάσια, ἐν οἷς καὶ τὸν ὄθεν χρυσοῦν ἀλεξανδριανὸν στατήρα.

Εὐτυχῶς μανθάνομεν ὅτι ὁ φοβερός καὶ τρομερός ἦρωας τῆς ἡμέρας Μάνεσης ἀνεκάλυψε λαμπρὰ ἔγνη τῶν πρωτουργῶν τῆς κιβδηλοποιίας αὐτῆς. Ἔθε νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τὸ θάψος καὶ νὰ τ' ἀποκαλύψῃ ἀτρόμητος, χωρὶς νὰ σκιαθῇ οἰανδῆποτε κομματικὴν ἐπίδρασιν. Μωρ' ἀδελφε Μάνεση, ξέρεῖς πόσοι τίμιοι πολῖται ζηλεύουν τὴν θέσιν σου;

ΔΙ ΕΞΕΛΕΓΕΙΣ. — Δι' ἐξελέγξεις ἐξακολουθοῦν. Ἐπέστη τοι αὐτὴν καὶ τὸ ταμεῖον τοῦ Φρουραρχείου. Ἀλλὰ τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι καταβαίνουν ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰ χαμηλά, ἀντί ν' ἀναβαίνουν ἀπὸ τούτων εἰς ἐκεῖνα. Ἐν ὅσφ μὲν εἰς ἐλευθέρων τὸ ἀνώτερον προσωπικόν τοῦ Γενικοῦ λογιστηρίου καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὁ κόσμος θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὰς ἐξελέγξεις καὶ νὰ λέγῃ:

— Ποῖος θὰ ἐξελέγξῃ τοὺς ἐξελεγκτάς ἡμῶν;

σιμοποίησιν κατόπιν τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψιν τῆς συμμορίας.

Ἐπὶ τῆς Χαριτιδῆν καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν Παπάρογλου, ὡς ἀρχηγούς αὐτῆς, ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἦτο ὁ τραπεζίτης τοῦ Γαλατᾶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶδε πρὸ ὀλίγου διελθόντα με προσώπιδά.

Ἡ κλίμαξ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ βαστάσῃ τὸν ἀρμένιον ἐκεῖνον ῥινόκερων.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ Μουράτ προσεπάθει μόνον ν' ἀνακαλύψῃ διὰ τοῦ φανοῦ του καμμίαν ἔξοδον.

Νῦν ὅτε ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ποῦ βαδίζει, ἢ ἐξερεύνῃς ἦτο εὐκολος.

Καὶ ἤρξατο μακροῦ περιπάτου ἐπὶ τῆς στεφάνης, ἰκανῶς ἐπικινδύνου, διότι καὶ τὸ ἐλάχιστον παραπάτημα θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν πτώσιν θανάσιμον.

Ἡ στέργα ἦτο ἀπέραντος.

Οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ Βυζαντίου ἐκληρονόμησαν παρὰ τῶν Ῥωμαίων τὸν πρὸς κολοσσιαίας οἰκοδομὰς ἔρωτα καὶ ὑπερνεκῶν πᾶσαν οἰκοδομικὴν δυσχέρειαν.

Ἐν τούτοις μία ἀπλουστάτη ἰδέα ἤλθεν αἴφνης εἰς τὸν ἐφέντην ὅστις ἐγνώριζε φυσικὴν.

Ἠπόρησε πῶς, εἰς τὸ βαθύ ἐκεῖνο κοίλωμα, ἀνενοῦτο ἀρκούντως ὁ ἀήρ ὅπως καθιστᾷ αὐτὸ ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν κατοικήσιμον.

Ἀφ' ὅτου ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ δὲν ἠσθάνετο τὴν ἐλαχίστην στενοχωρίαν εἰς τὸ ἀναπνεῖν.

Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἠσθάνετο ἐνίοτε ὡτε δροσερὰν τινα — καὶ ὑγρὰν πνοὴν ψαύουσαν τὸ πρόσωπόν του.

Ἐὰν ἡ πνοὴ αὐτῆ ἤρχετο ἐξωθεν, θὰ ὑπῆρχε που ἐν τῇ λιθίνῃ ἐκείνῃ κοιλότητι, ὀπῆ, σχισμὰς τις, τίς οἶδε; δίοδος ἴσως.

Ὁ Μουράτ ἀνεθάρρησε καὶ ἐξῆκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἡ στέργα ἐσχημάτιζε μακρὸν τετράγωνον, τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἤδη διατρέξει τὰς τρεῖς πλευράς.

Μήπως ἡ τετάρτη τῷ ἐπεφύλασεν εὐάρεστον ἐκπληξιν; δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἀλλ' ὑπερέβη τὴν τρίτην γωνίαν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τῆς στεφάνης, ἐπανερχόμενος οὕτω εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἐβαίνει βραδεῖ τῷ βήματι, παρατηρῶν πάντοτε τὸν τοῖχον, τείνων τὸν λαιμὸν διὰ νὰ ψαύωνται αἱ παρειαί του ὑπὸ τῆς σχεδὸν ἀνεπαισθήτου αὔρας ἣν ἐνόμιζεν ὅτι αἰσθάνεται καὶ διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ πόθεν ἔπνεε.

Ἀἴφνης, διέκρινεν ἐκ νέου τὸν ὑπόκωφον καὶ μακρόθεν ἀκουόμενον κρότον ὅστις εἶχε πληξῆι τὰς ἀκοάς του, ὅτε διέτρεχε τὴν παράπλευρον ὑδρορροὴν τοῦ ὑδραγωγείου.

— Λὲς κι' εἶναι κρότος καταρράκτου, ἐψιθύρισε. Πῶς γίνεται νὰ τὸν ἀκούω τὸσφ καλὰ ἀπ' ἐδῶ; . . . Πρὸ ὀλίγου δὲν διέκρινα τίποτε.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ. — 5.179 τετραγ. μέτρων έκτασιν θά καταλάβῃ ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐν τῷ περιβάλλοντι τοῦ Ναυπλείου, ὅπου θά ἐκθέσῃ πλήρες χειρουργικὸν τμήμα. Τοιαύτη μία κατοχὴ ἂν πραγματοποιηθῇ, θ' αποκλείσῃ πάντα Ἐκθέτην. Δὲν ἐννοοῦμεν τί ἐννοεῖ νὰ ἐπιδείξῃ μὲ τοῦτο ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς μας: Ἐρεῦρε κανέν νέον καὶ σπουδαῖον χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἢ καμμίαν μηχανὴν ζαίνουσαν μοτὸν ταχέως καὶ ἀντικαθιστῶσαν πολλὰ ζεύγη χειρῶν: Ἄν ὄχι, τότε ἄς μὴν πλάνη τόσον πολυτίμον τόπον κί ἄς μᾶς ἀδείξῃ τῇ γωνιά. Διὰ τὸ φιλανθρωπικὸν του, τὸ τόσῳ χριστιανικὸν καθήκον δὲν χρειάζονται ἐκθέσεις καὶ ἐπιδείξεις. Ἐχόν σύμβολόν του τὸν σταυρὸν τὸ στρατιωτικὸν τοῦτο σῶμα, ὀφείλει νὰ μιμῆται ἐν πάσι τοῦ σταυρωθέντος μάρτυρος τὴν ταπεινοφροσύνην.

Ο ΤΥΠΟΣ ΕΝ ΣΕΡΒΙΑ. — Τὸ νέον ὑπουργεῖον ἐν Σερβίᾳ ἔσπευσε νὰ κολακεύσῃ τὸν Μιλάνον ὑποβαλὼν αὐτῷ πρὸς ὑπογραφὴν διάταγμα περὶ ἐπανιδρύσεως τῆς προληπτικῆς λογοκρισίας διὰ τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικά. Τοῦτο δὲ ἐγένετο αἰτία νὰ διακοφῶσι τὴν ἐκδόσιν των αἱ κυριώτεραι τῶν ἐφημερίδων τῆς ἀντιπολιτευσεως. Ἄκουσε τὰς λογοκρισίας προληπτικὴν καὶ εἰς τὰ περιοδικά! Θά ἤμειθα περιέργοι νὰ ἐβλέπομεν τί θά εὑρίσκεν ἐπιλήψιμον εἰς μίαν σερβικὴν Ἐστία ν, εἰς ἕν σερβικὸν Σύμπαν τοιαύτη λογοκρισία.

MARIAΓΓΙΚΑ. — Ζηηρότατα ἐπανηγορίσθη ἡ παραμονὴ τῆς πρωτομαγίας ἰδίως εἰς τὰ Σεπόλια, εἰς τοῦ φίλου Ἀναργύρου Διάτση τὸν ὠραῖον κήπον, ὅπου ὁ Μᾶης ἦτο διπλὸς, ἀφοῦ ὁ φίλος του καὶ φίλος μας συνώνυμος τοῦ Μᾶη προίστατο τῶν κρατούντων τοὺς λογαριασμοὺς ἐκτάκτων γραμματέων. Ὁ Στάθης ἦτο ὑπὸ ἀπρόν. Ὅλη δὲ ἡ ὑπηρεσία ἔκαμνε θαύματα μὲ τὴν γοργότητά της. Τ' ἀηδύνα τὰ εἶχαν χάσει, πλέον καὶ ἐβουδάληκαν, οἷσι ὅλος ὁ διασκεδάζων κόσμος ἐγένειεν ἀηρόνι μὲ τὸ μοναχικὸ βρῆσινά του Ἀναργύρου.

Εἰς τὴν Κολοκουθῶν ἄλλο μᾶλε βράσε. Εἰς τοῦ κῆρ Ἀποστόλη, τοῦ Γιαννοβέζη, τοῦ γιγαντώδους Λιούμη, τοῦ Μιαούλη, ὁ πινόμενος ρητινίτης ἠδύνατο, ἂν ἐχύνετο εἰς τὴν διψαλέαν κοίτην τοῦ Ποδονίρτη, ν' ἀποτελέσῃ ρεῦμα ὅπου ὁ Νῶε, ὁ φοβερός ἐκεῖνος κρασπατέρης ποῦ ἄμα γλύτωσε ἀπὸ τὸ νερὸ ἔσπευσε νὰ γείνη στυπὴ ἀπὸ κρασί, θά ἔσπευε νὰ ταξιδεύσῃ ἄνευ κιβωτοῦ, κολυμβῶν καὶ ροφῶν ὁ μακάριος.

Προϋχώρησεν ἔτι, καὶ ὁ πάταγος ἔλθε δυνατώτερος, ἐγγύτερος.

Ταυτοχρόνως τῷ ἐραίνετο ὅτι ὁ ἄηρ ἐγένετο ζωηρότερος. Ἀπείχε πλέον πεντήκοντα μόνον βήματα τῆς τελευταίας γωνίας τῆς στεφάνης. Ἐστάθη διὰ νὰ σκεφθῇ.

Ὁ κρότος κατέστη τόσον εὐδιάκριτος ὥστε ἐφαίνετο ὅτι χεῖμαρρος ἐκυλινδεῖτο ὀπισθεν τοῦ τείχους.

Ὁ Μουράτ προσεκόλλησεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ οὖς καὶ ἀνεσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς αἰσθανθεὶς ὑγρὸν ρεῦμα ἄερος ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Προφανῶς, ἢ αὔρα ἐκεῖνη ἐπέρα διὰ τῶν σχισμάδων τῶν ὀγκολίθων οἷτινες ἀπετέλουν τὸ τοίχωμα ἐφ' οὗ ἐστήριζετο.

Ἦψωτε ταχέως τὸν φανόν του, οὐ τὸ φῶς ἤρχισε νὰ τρέμῃ, νέον τοῦτο τεκμήριον ὅτι εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖνην ὑπῆρχε ρήγμα ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἀλλὰ θά ἦτο πολὺ στενὸν, διότι δὲν τὸ διέκρινεν. Ἐξ ἄλλου ὁμῶς ἀνεκάλυψε γράμματα κεχαραγμένα ἐφ' ἐνὸς τῶν τεραστίων ὀγκολίθων.

Τὰ γράμματα ἡμίσεεστα ἐκ τῆς παλαιότητος, ἦσαν ἑλληνικά.

Ὁ Μουράτ δὲν ὠμίλει τὴν γλῶσσαν τῶν ὑπὸ τῶν προγόνων αὐτοῦ ἠττηθέντων Βυζαντινῶν, καὶ δὲν ἦτο βεβαίως εἰς κατὰστασιν νὰ μεταφράσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἀρεθέντα χειρόγραφα.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ. — Εἰς τὸ Ρουδι ἐγάλασεν οὐκ ὀλίγον τὸ τσουμπούσι ἐνὸς Ἡγουμένου εἰς Φρειδερίκον Α', τὸν Παντοδύναμον, ἢ αἰρινίδα βροχῆ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἐγάλασε καὶ τὰ σχέδια τοῦ ἐνὸς διὰ τὸν ἄλλον. Ἐπὶ Φρειδερίκου τούτου τοῦ ἀνευθύνου καὶ ἀνεξέλεγκτου, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν μοναστηριακῶν του σχέσεων θά ἐπανέλθωμεν, ἀναμένοντες πολυτίμους πληροφορίας. Πόσα κρύπτονται ὑπὸ τὰ βῆτα καὶ ὑπὸ τὸ ἀνεξέλεγκτον!

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ. — Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ καταγρασταὶ ὑδρονομεῖς καὶ διατί δὲν ὀνομάζονται; Ποῖα δὲ τὰ ἐναντίον αὐτῶν ληφθέντα αὐστρηρότατα μέτρα; — Ποῖοι εἶναι οἱ ἐργολάβοι τοῦ καταδρέγματος τῶν δημοσίων ὁδῶν καὶ διατί ἐφέτος ἐκίρυσαν τόσῳ φοβερᾶν ἀπεργίαν;

ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΧΑΡΑΙΣ

Ὁ φίλος ὀδοντοίατρος καὶ Διευθυντῆς τῶν καθ' ὅλα ἐξευρωπαϊσθέντων, πλέον λουτρῶν τῆς Στέλλας κ. Γεώργιος Διαμαντόπουλος ἐτέλεσε τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Εὐγενίας Σ. Κουρουπιώτου, νύμφης πολυτίμου διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ χάριτας ὑφ' ὧν περικοσμεῖται. Παράνυμφος ἦτο ὁ προσφιλεῖς κ. Π. Θανόπουλος. (Τὰ κουφέτα;)

Ὁ ἐξ Ἀνδρου κάλλιστος νέος κ. Γεώργιος Γκιωνάκης ἐνομφεῦθη τὴν χαριτόβρυτον καὶ ἀνθηρὰν δεσποινίδα Ἐλένην Γ. Χατζιλουκά, παράνυμφον ἔχων τὸν κ. Ἀνδρέαν Ρουσάκη. (Τὰ κουφέτα;)

Ὁ τόσον ἀξιαγάπητος φίλος ἡμῶν κ. Ἠλίας Σταλούνης ἐτέλεσε χαρμοσύνης καὶ εὐέλπιδας τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Μαρίας Μπεκί. (Τὰ κουφέτα ἐλήφθησαν).

Εὐχόμεθα καὶ εἰς τὰ τρία ταῦτα ζεύγη τῶν νεονύμφων εὐδαίμονα, καλλίτεκνον τόνουζυγικὸν βίον.

Ἐκ τῶν καταστημάτων τοῦ ἐκδοτοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἐξεδόθη τὸ Β' τεῦχος τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Λεξικοῦ τοῦ Ἀλ. Ρ. Παγκαθῆ, περιέχον 24 εἰκόνας ἐν τῷ κειμένῳ καὶ ὀλοσέλιδον εἰκόνα τῆς Ἀκροπόλεως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται ἐνὸς φράγκου. Οἱ προπληρόντες τὸ ὅλον σύγγραμμα, ἦτοι καὶ τὰ 50—τεῦχη τὸ λαμβάνουσιν ἀντὶ 30 μόνον φράγκων.—Τὸ τρίτον τεῦχος ἐκδίδεται μετὰ τινος ἡμέρας.

Ἐν τούτοις, ἐγνώριζε τὰ γράμματα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ ἐνόει μάλιστα λέξεις τινὰς τῆς νεοελληνικῆς.

Ὅθεν ἀκόπως κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν, ἂν καὶ ἦτο πολὺ βεβλαμμένη καὶ ἑλλιπής.

Ὁ λίθος ἔφερε τὰς ἐξῆς λαξευτὰς λέξεις:

ΟΔΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ ΥΠΟΓ...

Τὸ τέλος τῆς τρίτης ἔλειπεν, ἀλλ' αἱ δύο πρῶται ἦσαν πλήρεις, καὶ ὁ ἐφεντής ἤξευρε τί ἐσήμαινον.

Ἐκ Γαλλίας ἐπανερχόμενος διηλθεν ἐκ Πειραιῶς, ὁπόθεν ἀνῆλθεν εἰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς οἰκίας εἰσερχόμενος εἰς τὴν πόλιν τοῦ Περικλέους, Ὁδὸς Ἐρμού, καὶ δὲν ἠγνόει ὅτι ἡ ὁδὸς ἐκεῖνη ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐμπορίου, τῆς κλοπῆς, τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Διὸς κ.λ.π.

— Ὅττος τοῦ, δηλαδὴ δρόμος τοῦ. . . Ἐνόει ἐπίσης ὅτι τὸ ποταμοῦ ἦτο ἡ γενικὴ τοῦ ποταμοῦ.

Ἦπελείπετο ἡ τελευταία κολοβὴ λέξις ὑπογ. . .

Ἦ ἔννοια αὐτῆς διέφυγε κατ' ἀρχὰς τὸν Μουράτ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ νεαρός ὑπολοχαγὸς ἐνεθυμήθη τὰς χημικὰς αὐτοῦ σπουδὰς εἰς τὸ Saint-Cyr.

Ἐν τῇ χημείᾳ αἱ δύο συλλαβαὶ ἐπὶ εἶνε ἐν συχνῇ χρήσει καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν, hypochlorique, hyposulphate.

(ἀκολουθεῖ)